

Comrades of Time

★★★★★

Pavilion Unicredit,
până pe 28 aprilie

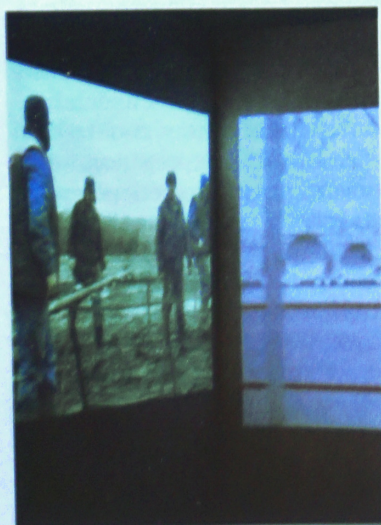
“...Contemporan înseamnă cel care colaborează cu timpul și care îl ajută atunci când are probleme...”, spune profesorul german Boris Groys. În ajutorul timpului vin și cei 6 artiști expuși la galeria Pavilion Unicredit, în cadrul expoziției Comrades of Time.

Printre acești tovarăși ai timpului se găsesc Zbynek Baladrann(CZ), Grigor Khachatryan (AM), Anna Molska (PL), Ioana Nemeș (RO), Skart (SRB), Clemens von Wedemeyer (DE). Fiecare artist a luat un semn de întrebare din istoria popoarelor lor sau a umanității în general și l-a transformat... în mai multe.

Ce e de făcut cu spațiile degradate din orașele micșorate în procesul construirii societății moderne? (Filmul “Silberhohe” de von Wedemeyer) Unde se duce timpul conform sistemului de valori în 5 parametri (fizic, emoțional, intelectual, financiar și noroc) inventat de artista Ioana Nemeș?

Cum se poate implica artistul în procesul proiectării spațiului social, întrebare la care încearcă să răspundă prin instalația video Anna Molska. Sau cum arată un glosar al istoriei? (Glosar de Zbynek Baladrann).

Răspunsul e greu de găsit chiar și după mai multe vizite la Pavilion, dar de cele mai multe ori nu răspunsul e important, ci întrebarea...

Video de Anna Molska

Cronici

Idila

★★★★★

Expoziție Idila, **Galeria Atelier,**
până pe 11 aprilie

Înainte de a scrie despre expoziția “idila” de la galeria Atelier, să definim mai întâi ce înseamnă Idilă în accepțiunea generală? Poem, tablou, legătură amoroasă și viață perfectă. De exemplu, “Leagănul” pictorului rococo Honore Fragonard poate însemna o expunere idilică pe pânză. O doamnă învăluită în falduri roz, specifice modei secolului 18 (când stilul ornamental rococo era la modă) se dă în leagăn ocrotită de pădure și lasă să-i scape un pantof din piciorul mignon. Idilic. Poezia “Făt Frumos din Tei”, a lui Eminescu redă printre versuri frumusețea primei iubiri. Din nou idilic. Dar mai recent idila este surprinsă (și surprinde) într-o reclamă la detergent de la televizor, în care o gospodină vorbește cu noua sa cutie de detergent, ca și cu un iubit care-i promite câmpuri de lavandă. Te face să te gândești ce promisiuni psihedelice ascunde sub capac și balsamul de rufe... Idilic?

“Când mă gândesc la semnificațiile idilei, instinctul mă determină să o asociez cu trecutul din cauza implicațiilor sale romantice, sentimentale sau poetice. Dacă ar fi să folosesc termenul azi în contextul artelor vizuale, ar fi probabil într-o manieră critică sau ironică pentru a-i descrie conotațiile în contrast cu artificialitatea sau cu realitatea mediului înconjurător”, spune Chloe Potter, una dintre artiste (din Austria și România) care au fost invitate să-și prezinte viziunea asupra noțiunii de idilă în contextul actual, prin pictură, foto, video sau instalație.

Ironia a fost de altfel “arma” preferată de majoritatea artistelor pentru a descrie noțiunea de idilă.

Delia Popa s-a filmat plimbându-se pe străzile Parisului romantic recitând versuri de dragoste din manele de dor. Magda Pelmuș și-a întocmit pe pânză discursul neo-pop, prin alăturarea unor supereroi cu

Vernisajul expoziției Idila

imagini idilice din cu totul alt “film”.

Iar pentru Doris Meyer idila ține strict de aparențe, iar în rest este “sport fără transpirație, carne fără miros”.

Artista a așezat ironic într-o poză un cuplu care nu se încadrează imaginii ideale a mirilor, în care femeia e mai scundă decât bărbatul. Mireasa este aici înaltă, iar ginerele mai

scund stă pe un teanc de cărți, ca să ajungă la statutul său “predestinat”.

Alături de poză Meyer a realizat o rochie de mireasă din pungi albe... de gunoi.

În cuvintele Oliviei Nițș, curatorul expoziției: “În contemporaneitate folosim rareori cuvântul idilă, dar alunecăm în aceasta mai des decât credem.

Artiste se distrează pe seama idilei, o deconstruiesc, o simt, îi identifică mecanismele, o iau în serios sau pur și simplu se detașează de ea”.

Idila e poate într-un fel ca perucile francezilor de la curtea Regelui Soare, prin care circulau nestingheriți păduchii. Arată bine, face parte din “sistemul atractiv de construire a utopiilor”, este necesară într-un punct al vieții, dar este goală pe dinăuntru și falsă la o privire mai atentă.

Iar dacă cineva ar purta una în ziua de azi, ar da curs aceluiași ironii pe care le-a stârnit contemporaneitatea “purtându-și” cu emfaz idilele sale.